

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SAPTAMANAL

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiilor
un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

O sărbătorire

Măne, în 17 Ianuarie, va fi sărbătorit la Cluj d. Sextil Pușcariu, emeritul profesor universitar și academician cu ocazia împlinirii a 60 ani. Sărbătoritul este una din cele mai proeminente personalități științifice ale neamului nostru. Numele Domniei Sale stă în conștiința fiecărui intelectual român, începând dela cei mai tineri elevi, în rând cu celelalte câteva nume de uriași ai științei, gândirii și artei românești, iar peste hotare el se bucură între savanții noiei filologii de o celebritate care ne poate umplea de toată mândria. Este un nume consacrat. Când auzi că purtătorul lui împlinește numai 60 de ani, ești surprins. Te obișnuiești așa de mult și așa de lungă vreme să citezi printre marii savanți, se ridicase atât de deplin în înălțimile apoteozărilor, încât auzind că împlinește numai 60 de ani, te întrebi mirat când a putut realiza omul acesta atâta pe terenul științei? Dar imediat sufletul ți se umple de bucuria nădejdi: dacă-i așa de tânăr, mai putem spera dela Domnia Sa încă multe biruințe științifice, încă multe rezultate cari să mărească prestigiul spiritului românesc și să dea impuls tinerimii noastre intelectuale să muncească în nobilul ogor al cercetării științifice și al gândirii.

Regretăm că nu suntem în măsură să apreciem, prin proprie analiză și pătrundere, opera de filolog și de istoric literar a omagiatului.

De aceea ne mulțumim să remarcăm la această ocazie, în care trebuie să-l arătăm toți recunoștința ce l-o păstrăm, laturea bisericească din activitatea Domniei Sale. Descendent al unei vechi familii preoțești, dela care a moștenit spiritul de înțelegere pentru problemele și misiunea Bisericii ortodoxe în viața neamului nostru, luminându-și aceste înclinații moștenite și prin studiul temeinic al trecutului, d. Sextil Pușcariu s'a manifestat ca un fervent apologet al ortodoxiei românești și ca un ilustru animator printre intelectuali în favorul Bisericii strămoșești.

Pentru înaltul prestigiu științific de care se bucură înaintea tuturor, pentru demnitatea imaculată a unei vieți de clasică distincție, pentru finețea dar și claritatea atitudinilor Domniei Sale, d. Sextil Pușcariu a fost așezat în 1933 cu unanimă bucurie de intelectualii ardeleni ortodocși în scaunul de președinte al Frăției Ortodoxe Române. De atunci nobilul savant și om de tact, s'a dedicat și mai decis în slujba Bisericii strămoșești. Mintea Domniei Sale de-o rară limpezime și inima de-o vibrantă dar discretă simțire, aplicate problemelor religioase ale Ardealului, ne dă din 1933 acele minunate pagini de antologie religioasă, cari sunt cuvântările Domniei Sale dela congresele FOR-ului. În ele sunt expuse

magistral „o mulțime” de idei și de argumente nouă, sau în formă și legături nouă, despre ortodoxia ca element ființial al sufletului românesc, o mulțime de observații inedite, nuanțate și temeinice despre specificul sufletului și al culturii românești, afirmații hotărâte ale drepturilor Bisericii noastre și cereri dârze ca aceste drepturi de multeori nesocotite, să-i fie recunoscute, chemări emoționante la o viață mai creștină și apeluri insistente către toți românii să se înfrățască în aceeași viață religioasă.

Congresele FOR-ului conduse de

d. Sextil Pușcariu capătă un foarte pronunțat aer de înalt areopag, o atmosferă de senină și sărbătorească reculegere. Ele lasă amintirea neștearsă a unor nobile elevații sufletești, ca niște sfinte slujbe oficiate cu sobrietate, dar totuși în spirit de caldă înfrățire și înbunare.

Ilustrul sexagenar este astăzi în Ardeal un factor bisericesc de cea mai nobilă factură, un exemplar esențial reprezentativ al ortodoxiei noastre dornice de cultură, de unitate și de cuviință. Este o putere de mari nădejdi pentru ortodoxia ardeleană.

La sărbătorirea dlui Sextil Pușcariu Biserica strămoșească își adaugă omagiul ei recunoscător și rugăciunile ei ca Dumnezeu să-L țină sănătos întru mulți ani.

Un lucru care trebuia: Biblia ilustrată

Nu odată am auzit întrebându-se: pentru ce nu ni se dă în ediție nouă Biblia cu ilustrații a mitropolitului Șaguna? Se amintește des și de către mulți acel lucru al arhierului de neștersă amintire, fiindcă Biblia în chipuri a fost marele dascăl intuitiv din apropiatul, dar vijeliosul nostru trecut. Unul dintre cele mai blagoslovite și bogate daruri din câte ne-a lăsat Șaguna rămâne: Biblia, adică dumnezeiasca Scriptură în chipuri și icoane. Ea a fost lada cu comorile, pentru turmă și păstor deopotrivă. Din ea, dascălul a învățat sa nu apuce altă cale decât cea a bisericii, iar poporul să meargă țință spre culmile indicate de Dumnezeu în cartea Duhului Său Sfânt.

Mama cea bună, Biserica, nu și-a lăsat niciodată în ei dreptcredincioși lipsiți de alimentul sufletesc; dar pentru ca o grădină să fie și frumoasă și bogată, pe lângă pomi roditori trebuie să aibă flori a caror vedere să desfășeze. Ceeace sunt florile frumoase și binemirosoare pentru o grădină îngrijită, sunt chipurile și icoanele într-o carte de învățătură.

Dumnezeu a revelat atâtea adevăruri în cartea Duhului Său, originale și remarcabil de monumentale, încât logic este ca facultățile insului să fie angajate în egala măsură pentru a aprecia acel patrimoniu închinat sufletului. Dacă Dumnezeu e sublim în sufletul credinciosului, de ce să nu fie și imagina Sa perfecționată de numeroase generații de artiști și maeștri ai penelului, cea mai progresată achiziție a frumosului. Abstracțiunile nu se interiorizează în intelectul oricărei făpturi deplin și egal. Pictura, în cazul acesta, traduce cu simț estetic abstracțiunile, pe care le face apoi accesibile nu numai rațiunii pure, ci și aptitudinilor practice ale omului. Biblia e nu numai cartea pentru minte, dar și pentru inimă, nu nu numai pentru suflet, ci și pentru

trup și desigur această trebuință dublă dar justă și necesară, a voit s'o satisfacă înțeleptul ocârmuitor al treburilor sufletești din partea lui soare apune a țării românești, când în 1931 zicea: «Biblia fericitului arhiepiscop și mitropolit Șaguna, tipărită în tipografia noastră arhiepiscopozană fiind epuizată, se simte o trebuință tot mai arzătoare ca să fie retipărită în o nouă ediție revizuită. Referințele materiale însă nu ne îngăduie, ca să pornim acum întreaga această lucrare, ci ne gândim să o începem deocamdată numai cu retipărirea Noului Testament, care să hrănească cu duhul și lumina lui Hristos sufletul dornic de învățătură sfântă al clerului și poporului nostru credincios. Spre acest scop am contemplat o comisie, care sub conducerea noastră să îndeplinească lucrările».

Pare că în aceeași vreme în partea mai de sus a țării, la Neamțu, acela care s'a impus în opera mântuitoare a Bisericii noastre, *carturarul Nicodim* este preocupat de-o identică temă: «a da Biblia într-o curată limbă a poporului și pentru ca să fie mai bine pricepută s'o însoțească și de icoane». Din acest fericit gând eși în August 1936, în tipografia sfintei mănăstiri Neamțu, **Biblia ilustrată**, locuri alese însoțite de ilustrații de artă și lămuriri științifice, **de Nicodim mitropolitul Moldovei și profesor I. D. Ștefănescu**. I. P. S. Nicodim are o activitate uriașă în urma sa, nu numai pe teren biblic, ci în toate domeniile teologice unde se cere într'adevăr certitudine intelectuală.

Imi amintesc cu plăcere următoarele lucrări: Creațiunea lumii după științele naturale și după Biblie, Soartea creștinismului prezisă de profetul Daniel, Psaltirea proorocului și împăratului David, Mica Biblie, Noul Testament, Ortodoxism și creștinism apusean, Semințe în ogorul Domnului

(12 volume până acum), Cele 4 evanghelii, Atentismul și dreapta credință, Crucea lui Hristos, Cu ce trăesc oamenii?, Pentru ce suntem și vrem să rămănem creștini?, Jos beția!, Pe urmele lui Hristos, Un păstor model, Călăuză creștinului la Biserică, Cuvântări liturgice, Explicarea simbolului de credință.

Ar fi greu să ne închipuim o personalitate mai indicată în a se nevoi c'o traducere nouă a Sfintei Scripturi. Înalt Prea Sfințitul Ierarh a cerut colaborarea domnului profesor I. D. Ștefănescu, a omului c'o dragoste nemărginită față de arta creștină, care în sufletul nostru, mai ales al Sibiienilor, este o figură stimată și apreciată. Profesorul I. D. Ștefănescu a scris cu predilecție în limba franceză, domnia sa fiind profesor și în învățământul superior la Paris. Dintre lucrările sale îmi iau voe să amintesc doar: 1) La peinture religieuse en Bucovine et en Moldavie, Paris; 2) Nouvelles recherches, Paris; 3) La peinture religieuse en Valachie et en Transylvanie, Paris. Contribution a l'étude des peintures murales valaques, Paris.

Partea cea din afară, a Bibliei ilustrate, e așa cum din păcate nu se prea înfățișează la noi nici chiar marile cărți de învățătură. Hârtia e de calitate, tiparul select. Îți e mai mare dragul să plimbi ochii pe slova care dă expresie sublimelor adevăruri, mântuitoare de trup și suflet.

În ce privește partea cea dinlăuntru a operei, sunt îndatorat să prezint acest aspect general pentru următoarele două pricini pe cari le regret: Biblia ilustrată s'a tipărit în abia 700 de exemplare, așa că puțini vor avea mulțumirea s'o poseadă; apoi distinși autori s'au făcut vinovați de următorul inconvenient: au fost mult prea discreți în reclama lucrării în spe.

După titlul general urmează chipul frumos al Maicii Domnului, ocrotitoarea mamă cu pruncul Isus în brațe. Pagina următoare aduce dedicația, marelui protector și patron al culturii românești: «Maestații Sale Regelui Carol II al României». Alte două file conțin «Cuvântul înainte», cu care autorii prefațează opera; vin la rând lămuriri asupra Bibliei: I. Alcătuirea și numirea Bibliei, II. Sfânta Scriptură este insuflată de Dumnezeu, III. Valoarea canonică a cărților Sfintei Scripturi, IV. Limba, traducerile și împărțirea cărților Sfintei Scripturi, V. Cuprinsul fundamental al Bibliei, VI. Incheere.

Miezul îl alcătuește Vechiul și apoi Noul Testament, dar astfel încât fiecare pagină de text este lămurită de câte-o icoană ce-l însoțește. Paginile 119—130 vorbesc despre arta creștină în primele veacuri și evoluția ei la Bizanț și în Orient. Urmează lămuriri asupra ilustrațiilor (pagina 133—165), indexul monumentelor și anexa, în care se arată originea diferitelor clișee atașate textului sacru ca parte lămuritoare.

Iată câteva fapte și idei: «Biblia este cartea de învățătură a întregii omeniri: ea cristalizează istoria sfârșirilor și aspirațiilor omenirii, doritoare de adevăr, de dinaintea de Isus Hristos, i se adaugă cu venirea Mântuitorului așezământul de lumină vecinică, Testamentul Nou, pecetluit cu jertfa de bună voie a Fiului lui Dumnezeu. În Biblie se văd nefericirile pricinuite lumii de păcate și drumurile cercetate de poporul ales al lui Iehova, și îndată după aceasta calea larg deschisă tuturor neamurilor întru dobândirea vieții deapauri de către Isus «celce ridică păcatul lumii» (din Cuvânt înainte).

Răzmat pe această tărie a sfințelor Scripturi se înțelege că trebuie bine precizat felul cum să fie citită și interpretată Biblia. Priceput în materie înalt Prea Sfințitul autor înlătură astfel impedimentele ce s'ar putea pune deacurmezișul textelor cari totuși reclamă o mai deplină orientare:

a) dă textul pe limba curată a poporului,

b) prezintă credincioșilor numai texte selecte,

c) îmbină uneori textele paralele, cari se ajută unele pe altele,

d) se folosește de ilustrații și

e) informează, acolo unde trebuie, cu privire la înțelesul Bibliei, așa cum e hotărât de Biserica ortodoxă.

Cine aprofundează Biblia, observă că în articolul prim al ei se face un prea laconic rezumat al operii de creare (se înțelege că lipsa de acolo se completează în alte cărți, revelația e integră). Rezultă clar necesitatea unor amănunte cu privire la lumea cerească cea nevăzută. Trebuia să se știe chiar dela început, că «înainte de a face lumea, care o vedem, Dumnezeu a făcut o lume nevăzută, a făcut o mulțime de Duhuri, pe cari noi nu le putem vedea cu ochii trupești».

Prin acele destui de multe amplificări, pe cari le înseamnă c'o mână pricepută în paginile Bibliei ilustrate, înalt Prea Sfințitul Nicodem dă astfel în vileag tot ceace este de trebuință dreptcredinciosului creștin.

Ce să zicem oare de părțile pe cari Biblia cu ilustrații le-a ocolit? Nu cumva pactăm cu cei vinovați de campania violentă ce-o duc, dacă nu în contra atot, cel puțin împotriva unei bune părți a Scripturii? Mă gândesc mai ales la acele bucăți despre care se zice că contrazic învățaturii creștine, că conțin imoralități, că sunt lucruri pur iudovești. Nu. Biblia e mare și cuprinzătoare, iai și tot mai ramâne. Sunt în Biblie și chestiuni de ordin național (iudovesc b. o.) pe cari n'avem zor să le apreciem în sensul cum se face b. o. cu acele frumuseți neasemănate cari au pregătit cugetările creștinismului. Ele pot lipsi într-o carte de învățătură cum e Biblia ilustrată, pe care eu o

cred cel mai bun manual de religie nu numai pentru elevii tuturor școlilor noastre superioare, ci și pentru alte categorii de oameni.

Pânăce voi avea ocazia să revin la amănuntele Bibliei ilustrate, menționez particularitatea care constituie o contribuție remarcabilă la apologia sfintei Scripturi. Această particularitate este un răspuns dat tuturor celor, cari iau o atitudine curioasă față de partea primă a Bibliei. E vorba despre capitolul care formează introducerea la Sf. Scriptură, unde se caracterizează raportul reciproc dintre Vechiul și Noul Testament. Mărturiile despre legătura strânsă și indestructibilă între cele două Testamente le constituie un șir întreg de dovezi luate din Vechiul Testament, Noul Testament și operele sfinților Părinți. La aceste convingeri contribuie nu mai puțin icoanele, opere de artiști teologi, cari rezumă în culori învățături, pentru înțelegerea cărora se cere nu arareori multă stăruință. Modele de pictură biblică se iau de obicei din istoria artei ortodoxe, care «este mai părunșă de legătura adevărată cu înțelesul Scripturii».

Bisericile, mănăstirile și monumentele românești conțin un mare număr de lucrări de artă, din care cu plăcere se inspiră distinși autori. Vedem cum defilează rând pe rând pe dinaintea ochilor minții noastre: Popăuții Moldovei, Vatra Moldoviței din Bucovina, sfântul Nicolae din Argeș, Secul, Dragomirna, Sucevița și alte centre în care subvâlul simbolurilor și închipuirilor putem urmări interpretarea pe care creștinătatea ortodoxă o dă singuritelor teme biblice.

Ea, «arta creștină, se naște în veacul al 2-lea, sau la sfârșitul veacului prim», și se inspiră direct din Biblie, se înțelege în primul rând din Vechiul Testament. Anumite părți ale Biblicii sunt rezervate exclusiv pentru scene din Vechiul Testament. Se întâlnesc dela început subiecte cari prin forța lor simbolică alcătuiesc cel mai vechiu comentariu la cărțile sfinte: Adam și Eva, Noie în corabie, Cain și Avel, Jertfa lui Avram, Melchisedec, cei trei tineri în cuptor, Iona în pântecul peștelui, Isaia și fecioara, Moise lovind cu toiagul, Suzana și cei doi bătrâni, ramura de maslin și cea de fîmic... sunt foarte strâns legate de simbolurile cari împodobesc bisericile și monumentele creștinilor. În Biblia ilustrată aproape toate subiectele biblice sunt exemplificate prin câte un model, pe care de bună seamă profesorul I. D. Ștefănescu le va fi ales pentru individualitatea lor aparte.

Biblia ilustrată e o avere comună, firește c'o singură condiție: să-și interiorizeze calitățile ei, individul în parte, cât și mulțimea.

Pr. Dr. N. Neaga

profesor de studii biblice al V. T.

Pentru ridicarea familiei

În lupta pornită contra lumii creștine, comunismul și-a îndreptat dela început ținta asupra familiei.

Promotorii comunismului și-au dat seamă că, pentru răsturnarea unei lumi, e necesară distrugerea părților ei de bază, a însuși izvorului acelei lumi.

Ținta lor se îndreaptă spre nimicirea celulei organismului social. Voiau să tulbure din temelii societatea. Pentru aceea s'au năpusit asupra familiei cu aceeași răvnă oarbă ca și asupra bisericii, — deosebirea constă numai în mijloace: Biserica a fost lovită în mod brutal, cu forța, dărâmand locașurile sfinte și omorând pe slujitorii lor. Familia au otrăvit-o lent, încercând să-i nimiciască notele ei esențiale: sfințenia, indisolubilitatea și curățenia.

La început ei s'au împiedecat de *«cununia religioasă»*, i-au smuls nota sublimă a sfințeniei pe care i-o dă taina căsătoriei. Despodobindu-o de sfințenie, au lipsit-o și de a doua caracteristică a ei: indisolubilitatea. Acestora li-a substituit surrogatul „inscrierii în oficiul stării civile“. Dela taină, deci dela cea mai înaltă înțelegere spirituală a căsătoriei, au ajuns la o înțelegere cu totul materială.

Veacul nostru, așa cum s'a desfășurat în primul pătrar, a fost deosebit caracterizat. Fiecare caracteristică avea partea ei de adevăr. Nu mai puțin adevărată e și părerea acelora cari văd în acest timp o luptă a celor cu credință în Dumnezeu împotriva celor fără de Dumnezeu.

Fie sub forma zăngănitului de arme, cum e în nenorocita Spanie, fie în planul subtil și deghizatei diplomații, fie în forma luptei surde pentru încetățenirea a tot felul de concepții care vreau să răstoarne ordinea fizică și morală. Cu un cuvânt, o luptă între *«spirit și materie»* pe toate planurile.

Trebuie să amintim că și la noi adie frânturi din concepția materialismului, cari dau asalt și asupra familiei. Căci, ce înseamnă socotirea căsătoriei ca un *«contract social»*, decât degradarea ei în rând cu contractele de tot felul. Această definiție a căsătoriei, ca actul prin care se pune bază familiei, ne pare mai inferioară, decât definițiile juridice din vechime.

După Modestinus, a cărui definiție a intrat în dreptul roman, căsătoria e: *«Conubium maris et feminae, consortium omnis vitae, communicatio divini et humani juris»*.

Chiar dacă numai în teorie, ea era totuși socotită ca o legătură pentru viața întreagă, o reciprocă împărtășire a dreptului divin și uman rezultat prin încheierea ei.

Jurisprudența de azi socotește căsătoria simplu *«contract»*, din care se poate ușor înlocui cuvântul „social“ cu „material“.

Contractul se face pe avere, materie, care nu poate fi întrebată dacă consimte să-și schimbe stăpânul. Ei nu i se cere „libera consimțire“ și conștiință despre în-căperea ei sub altă mână.

Contractul e arbitrar, pentru un timp ce stă la voia contractanților, se poate

schimba după plac. Se neagă, prin urmare, în însași definiție, indisolubilitatea căsătoriei.

Sânt și alte racile ce rod la temelii familiei. Ele sânt surori de luptă și sprijinite de același autor nefast: comunismul.

În fața acestei năpustiri de concepții, care lovesc în sufletul neamului nostru, Biserica lui Hristos și slujitorii ei sânt chemați să desvelească uriciunea lor și să păzească acest neam de soarta tristă ce i se pregătește. Însănătoșirea lui se pune cu un îndoit imperativ: creștin și național.

Biserica și Intemeetorul ei Hristos au așezat mai întâi familia în adevărata ei valoare. Revoluția creștină, care nu s'a servit de arme, a pornit dela ridicarea individului, a familiei, a temelii societății. Pentru familie Biserica n'a încetat să afirme acest sigil pe care familia trebuie să și-l mențină. Aceasta este concepția adevărată. Căci înzadar vei încerca să limpezești cursul unei ape năvalnice, când izvorul trimite numai apă tulbură. Sau, înzadar rezezi pământul dela fața pământului, iar pe acesta îl îngrași, ca rădăcina să aibă noi izvoare de încolțire.

Când familiile noastre își vor duce telor creștine, atunci și cei răsăriți din ele vor duce în rostul lor social aceleași principii de viață. Ridicarea familiei și ferirea ei de influențele care o subminează, este azi datorie de căpetenie a tuturor românilor de bine.

Despre mijloacele, pentru realizarea acestei datorii, pe care ni le pune la îndemână Biserica, vom scrie altădată.

Pr. V. Coman

Biserica ortodoxă sârbească împotriva comunismului. I. P. S. Patriarh Varnava dela Beograd a dat, în ziua marelui praznic dela 6 Ianuar 1937, o minunată pastorală, în care se arată că cel mai înverșunat vrăjmaș al religiei și al societății omenesti este comunismul.

Pacea care domnește azi în lume, — declară I. P. S. Patriarh, — nu este pacea lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos, ci o pace a forței, o pace exterioară, de paradă; ne trebuie însă o pace a Mântuitorului Isus Hristos, care va putea să restabilească armonia și unitatea în sufletul omenirii.

Otrava comunistă, venită din străinătate, nu poate fi combătută cu succes, decât numai prin credință. Sămânța distrugătoare a comunismului isvorește din învățatura despre ateism și din concepția materialistică a vieții. Din acest motiv este datoriu nu numai a bisericii, ci și a statului și a întregii societăți, în primul rând a școlii, să împiedice răspândirea ateismului. Și atunci se vor dovedi zadarnice toate celelalte acțiuni comuniste. Înaltul chiriarh speră, că biserica va obține, în această luptă, reușită deplină întru păstrarea culturii și a tradițiilor creștinismului ortodox.

Citiți, sprijiniți și răspândiți ziarul Telegraful Român

departe afirmând: „Trebuie să știi să te și lupți contra religiei“.

În continuare: „Religiunea este opiuul poporului, această sentință a lui Marx, constituie piatra unghiulară a întregii concepțiuni marxiste în materie de religie. Religioniile, bisericile actuale, organizațiile religioase de toate solurile sunt considerate de marxism ca organe de reacțiune burgheză“.

Departe de a se șterge cu timpul, această doctrină face parte astăzi din programul oficial al Internaționalei III-a, în virtutea căreia „întregul comunism trebuie să lupte inflexibil și sistematic contra religiei“. În revista „Bezbojnik“ din August 1935, Iaroslavl-Goubelman, anunța programul de lucru pentru anii viitori: „Nici un repaus, nici un armistițiu, pe frontul anti-religios, scria el. Trebuie dată o activitate nouă, acestui front, reorganizată propagandă, îmbunătățite cadrele. Să se folosească nu numai critica legăturilor sociale

FOIȘOARA

Mișcarea celor fără Dumnezeu și acțiunea ei în lume¹

„Lupta contra religiei este lupta pentru socialism“.

(Deviza Uniunii Ateștilor Militanți).

Ateismul moscovit este o emanațiune a comunismului sovietic. Înainte de a vorbi de *«Uniunea militantă a celor fără Dumnezeu»*, de geneza, de dezvoltarea și de propagarea sa mondială, n'ar strica dacă am spune câteva cuvinte despre doctrina din care s'a născut antireligiunea contemporană.

¹ După studiul cu același nume al lui J. de Bivort de la Sandée din opera colectivă: *Essai d'une somme catholique contre les Sans Dieu*, Editions Spes, Paris, 1936.

Comunismul sovietic este de fapt un marxism. Terminologia se poate schimba, numindu-se uneori bolșevism sau leninism, totuși, doctrina va rămânea mereu o formă extremă de socialism, adaptat timpurilor prezente; adepții săi se cheamă ai lui Karl Marx și pretind chiar a fi singurii discipoli autentici ai acestuia.

Prin însași esența sa, prin scopul și prin mijloacele pe care le întrebunțează pentru realizarea acestui scop, comunismul sovietic, ca toate formele de socialism marxist, e incompatibil cu creștinismul.

Comunismul fiind un marxism, doctrina sa este prin esență materialistă. Ea neagă spiritul sub toate formele lui: neadmițând deci nici existența lui Dumnezeu, nici a sufletului. Creștinismul din contră este prin esența lui spiritualist.

Prin mijloacele pe cari le întrebunțează întru realizarea scopului său, leninismul — comunismul sovietic contemporan — este încă și mai incompatibil cu creștinismul.

Leninismul este ireligios prin însuși

faptul că n'admite nici existența lui Dumnezeu, nici existența sufletului; paradisul său este aici pe pământ, de aici încolo totul e negat. Ba mai mult, pentru a realiza himerica egalitate dintre oameni, care crede el că va aduce fericirea pe pământ, leninismul întrebunțează ca mijloc distrugerea totală a religiei, pe care o consideră ca un soporific în țările necucerite, de care se servește capitalismul pentru a adormi poporul și ca un obstacol la «construcțiunea socialismului» în țările cucerite.

Asupra necesității de a lichida cu religie pentru realizarea „planului“, cugetarea lui Lenin e foarte explicită. Înalte chiar de a ajunge la putere, el predicase în mai multe rânduri această doctrină: „Trebuie să combatem religia — striga în 1909 acesta e A. B. C.-ul întregului materialism și prin urmare al marxismului“. Însă marxismul nu este un materialism care se mărginește la A. B. C., ci merge mai

¹ Cf. *Proletari (Proletarul) Nr. 45* 26/13 Mai 1909.

¹ Loc. cit.

Probleme-Recensii-Comentarii

Măsuri, cu rezultate binefăcătoare s'au luat în țările: *Germania, Turcia, Portugalia, Italia* și acum, mai de curând, în *Elveția*.

În toate aceste 5 țări guvernele au văzut clar pericolul organizațiilor secrete ale francmasonilor anticreștini, antianționali și pregătitori de război.

Au luat, prin urmare, măsuri ca francmasoneria să fie interzisă și, prin aceasta, viața națunilor, scăpată de duhul nefast masonic, să poată lua un nou curs, promovându-se interesele lor mari de cultură și morală, de ordine și progres, prin apărarea patrimoniului creștin și moral.

În fața acestor fapte, nici țara noastră, care e națională și creștină, nu mai poate rămâne nepăsătoare.

Ne trebuie stăpâniri, care să îndrăznească a călca fără șovăire și cu toată autoritatea pe urmele pomenitelor 5 state europene.

„Moltvelnic Portativ”, de Pr. Victor Popovici, cuprinzând rugăciunile cele mai uzitate în viața pastorală, a apărut în Caransebeș, cu aprobarea bisericească.

Costă exemplarul: 65 Lei, broșat; 85 Lei în 1/2, până; 105 Lei în ediție de lux. Se poate procura, în ediție broșată, dela Librăria Arhidiecezană, Sibiu; ear în edițiile celelalte dela: Pr. V. Popovici, Silha, p. u. Coștei, jud. Severin.

Cartea activului preot dela Silha bănațeană a primit încuviințarea de a putea fi plasată și în cuprinsul Arhiepiscopiei noastre.

O recomandăm călduros tuturor celor pentru cari s'a alcătuit.

Cu acest prilej notăm, că atât pentru moltvelnicul pomenit, cât și pentru alte publicații valoroase, Cucernicul preot V. Popovici a fost împărțit de curând din partea P. S. Episcop Vasile al Caransebeșului cu binecuvântarea de a purta brâu roșu.

Secaș Gh. Pr.: *In școala dragostei lui Isus.* O tâlcuire pentru zilele noastre a minunatului capitol 13, din Epistola către Corinteni I a sf. Apostol Pavel, — potrivită pe înțelesul poporului, după un mare predicator din Apus Sibiu, 1937. Tip. Arhidiecezană. — Broșura de 90 pagini, apărută ca Nr. 10 din Biblioteca populară „Popasuri Duhovnicești”. Prețul: 25 Lei.

Cărtica, lucrată de Pr. Gh. Secaș, pune sub ochii cetitorilor cele mai frumoase învățături despre virtutea dragostei creștinești, cântată de sf. Apostol Pavel, marele predicator al Evangheliei în lumea greco-romană.

Se arată pe rând: Ce fel de iubire așteaptă Isus din partea noastră; Ce va să zică a iubi; Dragostea îndelung răbdă, nu pizmuește, nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nici se aprinde de mânie, nu se bucură de nedreptate,

ci se bucură de adevăr; „dragostea acopere totul, crede totul, nădăjduiește totul”. Ajuns la sfârșitul paginilor cărticelei, cititorul se va întreba poate:

„Unde este dragostea mea? Ce port eu în suflet și inimă? Această virtute cerească, dragostea creștină, sau poate alt ceva, potrivit dragostei creștinești, și-a făcut locul în lăuntru meu?”

Publicația *«In școala dragostei lui Hristos»* se înfățișează ca vrednică tovarășă a celorlalte broșuri din sănătoasa întreprindere a bibliotecii „Popasuri Duhovnicești”.

Cea mai bună revistă românească

„Gândirea”, prețioasa revistă de sub conducerea distinsului ei director Dl Prof. Nichifor Crainic, intră cu numărul lunii Ianuarie a. c. în al XVI an de existență. Acest fapt trebuie însemnat cu multă bucurie, pentru că el denotă că spiritualitatea și gândirea ortodoxă, în slujba cărora a stat dela început acest organ de publicitate, n'au fost cu totul uitate în urma marelui război. De 16 ani această revistă răspândește numai semințe bune în sufletele cetitorilor, cari sunt dornici după o viață nouă — renăscută prin duhul creștin ortodox. Într-o vreme când alte publicații de existență efemeră și-au fâlfâit foile în vânt câteva luni, un an sau doi și s'au rostogolit în neant ca vântul de burueni mărunte, revista *«Gândirea»* a însemnat o statornică afirmare a spiritualității ortodoxe. În lupta pe care avea să o poarte împotriva curentelor internaționale de tot felul, ea a eșit biruitoare, nimicind ideologiile străine de sufletul neamului și afirmând spiritul autohton către care a îndreptat sufletele cetitorilor. Ca orice publicație pusă în slujba unui ideal superior, ea a avut să sufere multe injurii grosolane și călomnia fără limită, venite din partea celor străini de gândirea și simțirea românească. Ea a trăit totuși pentru că, după cum mărturisește distinsul ei director, a avut *«tăria unui crez, pe care alții n'au avut-o, statornicia unor scriitori de nobilă ținută morală, pe care alte înghebbări nu i-au avut, și o voință energică de continuitate cu orice sacrificiu, de care nimeni dintre emulii noștri vremelnici nu s'au arătat capabili»*. Fiecare număr al acestei reviste este închinat unei probleme căreia distincții ei colaboratori i-au dat deslegarea cuvenită. Și aceste probleme de ordin spiritual, sunt alese și predate dupăcum cere duhul vremii.

N'au rămas fără răspuns nici cei mai iscusii adversari, cari în momente de inconștiență, au îndrăsnit să nege adevăruri atât de scumpe sufletului nostru. Ea continuă pe aceeași linie să îmbie sufletului cetitorilor hrana cea mai

al XII-lea congres al partidului comunist decide începerea unei acțiuni antireligioase sistematice, pentru a înlătura — cum ziceau ei — prejudițiile religioase, sguduite și compromise, cari încă mai păstrează teren. De atunci încoace au fost lansate în public 2 jurnale: *Bezbojnicul* (Ateistul) și *Bezbojnicul san Stanca* (Ateistul pe șantier): și unul, și celălalt sunt organe autentice antireligioase. Ele stimulează prozelitismul ateistilor moscoviți cari fondează în 1925 „Uniunea ateștilor”. Scopul acestei asociații prezidată de Jaroslavsky 'e de a răspândi ateismul marxist între toate popoarele Republicii sovietice. Din 1925 până în 1929 numărul celulelor ateiste crește fără încetare. În 1926 Uniunea ateștilor număra 2421 celule și 87.033 membri; în 1927: 3121 celule și 138.402 membri, iar în 1928: 3980 celule și 123.007 membri.

[Urmează]

Petru Brudea

F. Jaroslavsky, după numele său adevărat Gouzelmann este de origină iudaică.

conzistentă a idealismului creștin, fără de care nu e posibilă o spiritualizare a vieții.

Numărul ultim este dovada cea mai vorbitoare că revista *«Gândirea»* stă în slujba spiritualității ortodoxe, prin care ea vede renașterea vieții românești.

Nu pot trece peste două eseuri publicate în numărul lunii Ianuar, din cari se vede cât este de superioară doctrina ortodoxă, raportată la viața socială. Primul intitulat *«Ortodoxie»* al dlui Nichifor Crainic, expune concepția de viață a ortodoxiei, concepție superioară întru toate altora. Sunt idei de înaltă cugețare și pătrundere a principiilor ortodoxe, de cari ascultând putem ajunge la desăvârșire.

«Ortodoxia ne învață că prin Hristos ni s'a dat harul dumnezeesc, adică energia spirituală cu care punându-ne în permanent acord putem să ne transformăm viața, ridicând-o pe culmile desăvârșirii» (pg. 4).

Nu este locul aici să stărui mai mult asupra întregului studiu, care cuprinde foarte multe și bogate idei, scoase din scrierile unor Sfinți părinți cari au trăit intens viața în Hristos.

Alt eseu intitulat *«Cele două împărății»* al Păr. rector Dr. Dumitru Ștăniloae, este o isbită încercare de împăcare între Stat și Biserică.

Amândouă aceste împărății au menirea de a păstra ordinea în lume, ordine voită de Dumnezeu. Statul folosește ca manieră pentru menținerea ordinii legea care constrânge, iar Biserica harul care desăvârșește. Concluzia la care ajunge autorul este aceasta: *«Oamenii Bisericii pot binecuvânta maniera legii, dar nu și-o pot însuși. Maniera Statului e necesară, dar să nu facem zadarnică jertfa continuă a Mielului»* (pg. 35).

Dacă ar fi cunoscută această doctrină care nu contrazice întru nimic învățătura creștină, ar fi multă înțelegere în lume și o altă ordine în societatea omenească. Am redat aceste câteva idei din ultimul număr, pentru a verifica cele spuse înainte.

Această revistă se luptă azi cu multe și mari greutăți financiare. A fost silită, chiar în timpul din urmă, să-și schimbe din acest motiv tipografia. Cu toate acestea ea continuă să apară, pentru că îngrijitorul ei dl Prof. Nichifor Crainic, căruia îi exprimăm la acest loc mulțumirile noastre cele mai sincere, are tăria crezului pentru care luptă. *«Gândirea există prin energia noastră și prin forța ideii pe care o reprezintă scrisul ei»*, sunt cuvintele distinsului ei director.

O datorie care ne revine nouă celor ce voim să fim răspânditori spiritualității ortodoxe române, este de a da tot sprijinul moral și material acestui amvon de spiritualitate, — care este revista *«Gândirea»*.

Astăzi când există atât de multe ideologii străine de sufletul acestui neam, nu mai e timpul să rămânem nepăsători în fața primejdiilor, ci trebuie să ne strângem rândurile în jurul acelor cari știu să răspundă postulatului vremii. Recomandăm călduros cucernicilor preoți această revistă, care răspândește numai semințe bune în sufletele cetitorilor ei, menite să dea roade îmbelșugate.

În primul rând preoțimea este dator să sprijinească o publicație care înalță de mult prestigiul gândirii ortodoxe, în lumea intelectualilor noștri plini de prejudecata, că ortodoxia nu poate oferi decât naivități pentru masse. Sprijinind cea mai de seamă acțiune ortodoxă ideologică, ea sprijinește un mare și strălucit ajutor al ei în apostolatul la care este chemată.

Ceice doresc s'o aboneze, — și am vrea să ajungă *«Gândirea»* în fiecare cămin preoțesc, — să se adreseze la Administrația revistei: Strada Domnița Anastasia Nr. 16, București I.

Noi, cei dela această foaie, urăm *«Gândirii»* încă o existență îndelungată și tot atât de glorioasă ca și până acum și mai ales dorim s'o vedem unanim consacrată.

D. Popescu.

Căzuți în luptă pentru o mare credință

Ne vire vestea dureroasă că tânărul avocat **Ion I. Moța**, fiul protopopului nostru dela Orăștie, o mândrie a generației tinere și o mare nădejde a neamului nostru a căzut pe frontul Madridului în lupta contra comunistilor, împreună cu un alt tânăr și talentat avocat și luptător naționalist **Dr. Vasile Marin**.

Vărsăm, împreună cu tot neamul românesc, o lacrimă sinceră și ruptă din suflet îndurerat pentru acești doi tineri ce-au fost în stare să-și dea viața pentru nobila credință creștină și naționalistă, opusă cu fapta animaliceii tendințe de rostogolire a omenirii în desordinea comunistă.

Tânărul avocat **Moța** a trăit frumos și a murit frumos pe o linie eroică de credință și de luptă. Dar pe urma lui rămâne durere. Dumnezeu să-i odihnească pe amândoi în corturile dreptilor, în dragostea Sa răsplătitoare. Îndureratei familii a părintelui protopop **Moța** îi trimitem toată participarea noastră la o durere pe care rugăm pe Dumnezeu să-i dea putere s'o supoarte și să-i o ușureze.

Un om din preajma lui Șaguna

Prezentul, cu evenimentele lui multilaterale, ne face să uităm uneori de oamenii cari constituie o adevărată ladă cu comori pentru nația care-i posedă. Mă gândesc la binemeritatul protopop și zelosul om de bine, **Ioachim Munteanu**, care-și dăpână traiul de toate zilele într'un cartier liniștit și patriarhal al orașului nostru. În omul, care azi (18 Ian.) împlinesce 90 de ani, se concentrează aproape un secol de întâmplări din viața preoțească a satelor noastre. Cu ajutorul lui Dumnezeu venerabilul părinte **Achim** își poartă încet-încet povara trupeză lipsit de infirmitățile inerente celor 9 decenii ale existenței. Ajutorul lui Dumnezeu trebuie să fie, pentru că ochii trupezți să se poată dispensa, după 90 de ani de neîntreruptă funcționare, de tehnica ochelarilor. Părintele **Achim** citește și azi — cu aceeași convingere nespuse de mare cu care citea odinioară copiilor săi după duh — sfânta Scriptură. Răvășește fără întrerupere foiletoanele, și nu este nouitate însemnată pe care moșul cu barba albă ca mătasa să n'o capteze.

Mitropolitul, de plăcută amintire, Șaguna a avut o influență durabilă asupra părintelui **Ioachim**, căci tocmai acea vreme de binecuvântată arhierie o descrie c'o pasiune nobilă și plină de sugestie uneori. Într'adevăr te impresionează relatările conversațiilor mișcătoare dintre Șaguna și „fățul său”, tânărul cleric **Ioachim Munteanu**, care cerceta des cabinetul de lucru al celui mai mare dirigător de suflete pe care l-a avut țara românească.

Vizita lui Șaguna la teologie, examinarea de fine de an sub prezidiul său, descrierea locuinței așa cum era populată pe vremea aceluia cărmăciului înțelept, și până în clipa când devotatul înaltului păstor urcă trăsura pentru că de data aceasta în calitate de corist să-l petreacă pe Șaguna spre locul de veșnică odihnă Rășinari, — îți defilează impresionant pe dinaintea ochilor minții. Într'adevăr din carnetul părintelui **Achim**:

«Șaguna era mare psiholog, pătrundea până în partea cea mai dinlăuntru a omului. Pe preoții arătați cu geșell, îi cita la reședință, le pune la dispoziție o chilie și-i obliga să frecventeze prelegerile în Seminar. Pe un preot, după câteva zile de arest chemându-l l-a întrebat ori de promite că se va îndrepta? Răspunsul preotului fu următorul: «Înalt Preasfințite, nu sunt înger ca să nu greșesc, dar nici drac ca să nu mă pocăiesc». Mitropolitului i-a plăcut răspunsul primit și l-a trimis de preot la ale sale.

Era un aspect de-o frumusețe să vezi pe Șaguna plimbându-se prin oraș. Străinii îl respectau și admirau, mai ales după ce la punerea petrii fundamentale a spitalului (în 1857) și împăratul, care participase i-a acordat o atenție deosebită.

Amintirile de felul acestora și le-a însemnat în: «Crâmpee din viața sa», tipărite la Sibiu în 1933.

Asemenea a colaborat la alcătuirea cărții: *Proverbe, maxime, asemănări și idiotisme din graiul Românilor din Transilvania și Ungaria de Dr. E. Cristea Sibiu 1901; a compus monografia comunei Țuraruului, Sibiu 1894, și are multe articole resfirate mai ales prin Telegraful Român.*

De cei oropsiți ai comunei, cari i-au fost totdeauna dragi, s'a îngrijit în felul următor: a înființat un fond filantropic cultural, care astăzi se ridică la suma de 70.000 Lei.

A fost totdeauna la înălțimea chemării sale, ca învățător, preot, protopop, confesor de spital, deputat eparhial, — astfel că «Răsplata muncii pentru biserică» și «Coroana României în gradul de ofițer» sunt distincțiuni binemeritate.

Cu prilejul jubileului de 90 ani a preotului, care de bunăvoie a luat asupra sa greul dar nobilul apostolat și l-a onorat cu devotamentul și priceperea sa, încheiu cu omagiul pe care i l-a adus înalt Preasfințitul Mitropolit cu ocazia unei întâlniri din anii trecuți: «Sfinția ta ești cel dintâi preot»...

Prof. Neaga

Pretinția catolicismului cu francmasoneria

Am publicat, în două rânduri, în foaia noastră știri despre pretinția încheiată în 1928 la Aachen între catolicism și francmasonerie pentru răpunerea mișcărilor naționaliste.

„Unirea” și „Farul Nou” deși provocate cu dinadinsul să nege dacă pot, au tăcut chitic.

Înainte de-a mai da alte știri referitor la această prietenie, deocamdată, întrucât până la 1928 catolicismul își dădea falnic aparența că e cel mai ireductibil adversar al francmasoneriei, dăcăm o listă de înalte personalități clericale catolice cari au făcut parte din francmasonerie.

Încă la 1860 „Lätomia” o cunoscută publicație francmasonă numea între francmasoni pe următorii principii bisericesti:

Contele Auersperg, arhiepiscop de Passau.

Contele Koloredo, primatul Germaniei și arhiepiscopul de Salzburg.

Von Hag, episcop de Königgrätz.

Contele Herberstein, episcop, Lausbach.

Contele Pergen, episcop de Mantua.

În 1932 a apărut o interesantă broșură „Der Oesterreichischer Freimaurer” de I. Reiss. La sfârșit cuprinde o listă de francmasoni conducători din Viena, însă numai pe cei morți, sau pe cei cari au încuviințat să fie dați publicității. Între ei aflăm pe:

Arhiepiscopul conte Schaffgotch Friederich Franz Iohann conte Spaun, canonic de Salzburg și Passau.

Abatele Urban Hauer, din Melk.

Iohann Baptist Albertini, rectorul seminarului general pentru clerul din Tirol.

Iezuitul Lorenz Leopold Haschka, profesor de estetică la Theresianum-ul din Viena.

Franz Poschinger, duhovnicul de curte din Viena.

Contele Iosif Starhemberg, canonic în Salzburg.

Despre pretinția dela Aachen din 1928 și despre ordinul francmason catolic „Cavalerii lui Columb”, întemeiat recent în America cu binecuvântarea papei, vom da mai multe relații în alte numere.

Mai mult chiar, germanul Fr. Haselbacher, din a cărui operă monumentală recentă despre francmasonerie (Entlarvte Freimaurerei, vol. II) luăm aceste date, anunță în seria sa de volume despre francmasonerie, și unul în care va dovedi pe baza multor documente secrete până acum, că bolșevismul rusesc a ieșit din colaborarea marelui finanțier iudeo-francmasonice cu iesutismul catolic.

† Dr. Ioan Radu

După o perseverență și rodnică activitate, pe teren școlar, bisericesc și național, se stânge din viață profesorul pensionar și fost director al liceului nostru ortodox român dela Brad, Dr. Ioan Radu.

Peste patru decenii a stat neclintit în slujba neamului și a bisericii, alături de luptătorii unei generații, care în fostul Zarand, poate mai mult decât în alte locuri, aveau să înfrunte atacurile îndrăznețe ale guvernelor de prea jalnică amintire, — pentruca, la „plinirea vremii”, acești luptători, câți au mai rămas, să vadă cu ochii proprii înfăptuirea unității noastre politice la care au aspirat și căreia i s'au jertfit.

Născut din pătura țărănească la 1866, în satul Hărăgani, din ținutul zărândean, învață carte la școala dela Brad, care avea pe atunci numai patru clase gimnaziale, de aici trece la Blaj, unde ia bacalaureatul cu distincție. Cu bursa fundației lui Gojdu (fondație reținută azi la Budapesta pe nedrept!), tinerul Ioan Radu a urmat matematicile la universitatea din Cluj. Ca student și ca prieten de principii al vajnicului luptător A. C. Popovici, cu colii la redactarea *repliei* studentimii române.

Trece examenul de profesorat și primește în 1891 numirea la catedra de matematică dela gimnaziul brădean, al cărui director era protopopul de mai târziu al Zarandului și fostul deputat parlamentar la Budapesta, Vasile Dămian.

Ioan Radu a făcut parte din organizațiile școlare și bisericești, a fost membru în consiliul comunal și în „congregația” comitatului, — în aceste corporații se bucura de o trecere deosebită ca naționalist inimos și intransigent și ca bun ortodox.

A slujit 41 de ani ca profesor; din aceștia 13 ani ca director al școlii, care s'a întregit cu 8 clase. În 1923 s'a constituit o comisie examinatoare, sub președinția directorului Dr. Ioan Radu și, în ființa de față a I. P. Sfințitului Mitropolit Nicolae al Ardealului, s'a ținut primul examen de bacalaureat cu absolvenții liceului ortodox român dela Brad...

Înmormântare mult regretatului Dr. Ioan Radu s'a făcut în 2 Ianuar 1937.

Foaia națională din Valea Crișului, «Zarandul», scrie despre înmormântare: „După un scurt serviciu religios cosmicul, ridicat de profesorii liceului și admiratori din oraș, a fost împodobit cu soneturi de 6 boi, frumos împodobit cuervoare și scoarțe românești, precum și cu numeroase coroane.

Cortegiul numeros, având în frunte elevi de liceu, Asociația corală sub conducerea profesorului Gh. Părvu, care dă răspunsurile, — și un numeros sobor de preoți, colegi și foști elevi ai defunctului s'a îndreptat spre biserică ortodoxă unde s'a făcut serviciul funebru.

Impresionante au fost ecteniile oficiate în fața liceului și a internatului, pentru care bunul profesor și director a depus neprețuită râvnă.

După serviciul funebru pâr. protopop Indrei a rostit o impresionantă cuvântare, evocând personalitatea lui Dr. Ioan Radu.

Dl Candin Ciocan, directorul liceului, în numele corpului profesoral, al foștilor elevi, precum și al asociațiilor culturale din Brad, într'o simțită cuvântare, depune lacrimi de recunoștință, admirație și regret în fața osemintelor decedatului.

Odihnească cu dreptii!

Cursuri culturale în Sibiu

Despărțământul Sibiu al „Astrei” și „Federația corpului didactic” organizează cursurile obișnuite ale Universității populare și adică din 18 Ianuar 1937—31 Martie 1937, în fiecare Luni și Miercuri, între ora 8—9 seara, în sala festivă a Liceului „Gheorghe Lazăr”.

Programa cursului religios este: Luni, 18 Ianuar: „Creștinismul față de problemele actuale ale claselor sociale din oraș”, conferință ținută de Spiridon Căndea, prof. la Academia Teologică. Partea artistică se va executa de corul Academiei Teologice.

Miercuri, 20 Ianuar: „Introducerea creștinismului în Rusia”, conferință ținută de Ilie Beleuță, profesor la Academia Teologică. Partea artistică se va executa tot de corul Academiei Teologice.

Vor urma apoi cursurile: de igienă, de psihologie, de științe fizico-naturale, de educație, de economie, de literatură, de jurisprudență, de geografie și de istorie națională.

Sânt rugați cetățenii sibieni să încurajeze prin prezența lor această mai nifestare cu caracter cultural.

Intrarea liberă!

INFORMAȚIUNI

Hirotoniri. Au fost hirotoniți întru presbiter parohia clerici: Loghin Brza pentru parohia Ormindea (prot. Băia), Valer Ciora pentru Valea Lungă (prot. Medias), Ioan Oltean pentru Comorlău (prot. Sf. Gheorghe) și Lucian Tebieș pentru Căinelul de sus (prot. Băia).

În cinstea unui luminător. În 7 Ianuar 1937, la Sf. Ioan, din inițiativa parohului din Acățiu protop. Săliște, și cu concursul învățătorilor școlii primare și al tineretului din loc, s'a sărbătorit în biserică satului, după Sf. Liturghie, activitatea profesorului Ioan Oțoiu dela Academia agricolă din Cluj, din 1902 până în 1909, în comuna Acățiu și originar de aici.

Pr. I. Bărbat și inv. director I. Iuga, au arătat, în cuvinte bine simțite, activ-vrednicului îndrumător, care sprijinind tot ce e spre înaintarea comunei a dăruit mai înainte suma de 5000 Lei, precum și alți bani în fiecare an de ziua onomastică, iar acum în urmă jertfind o considerabilă sumă de bani pentru pictarea icoanelor la iconostasul, dăruit bisericii din Acățiu de fericitul în Domnul Episcop Nicolae al Clujului. Dl profesor I. Oțoiu, mișcat de această sărbătorire neașteptată, mulțumește poporului din Acățiu pentru dragostea cu care-l înconjoară și, declarând că și-a făcut plăcută datorie când a ținut legătura vie cu satul său natal, mai dăruiește bisericii 900 Lei (din cari 300 Lei corului bisericesc) și promite sprijin neprecupețit și pentru viitor. Faptele grăesc dela sine. Pr. Ioan Bărbat.

Șalurile din iudovii. La Budapesta și în alte orașe din Ungaria s'au pus zilele acestea în vânzare șaluri imprimate cu vorbele dela Milano, rostite de dl Mussolini, despre „mitilata” ungare, „pelleite maghiare, ca să facă patriotică „politica”, se grăbesc să îmbrățișeze noua modă, spre marea plăcere a iudovilor negustori de asemenea marfă, — prin care se exploatează naivitatea femeilor și grandomania vecinilor noștri dela vest, spre folosul unui curat „gheșeft”, caracteristic iudaismului iredentist.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu, Duminecă 17 Ian. a. c., va predica Pâr. Diacon Grigorie T. Marcu, profesor la Academia teologică „Andreiană”.

Conferință publică se ține Duminecă, în 17 Ianuar 1937, ora 6 seara, în sala prefecturii județului Sibiu. Conferințiază dl profesor Radu Gyr, dela universitatea din capitală, despre: Anarhismul în poezie.

Mulțumită. Cu ocazia Reprezentației teatrale aranjate în 25 Dec. 1936 de „Reuniunea cult. națională a meseriașilor români din Sibiu a binevoit a suprasolvi resp. a-și rescumpăra bițelele următorii: I. P. S. Sa Dr. Nicolae Bălan, arhiepiscop și mitropolit Lei 500; T. Popovici prof., Dr. G. Măcelariu adv., Dr. N. Sohiau adv., Dr. L. Borcia adv., Dr. D. Stăniloae rectorul Acad. teologice și Ioan Borgia m. blănar, câte 100 Lei;

Ioan Dinu diacon, G. Morariu și S. D., câte 50 Lei; N. Stanciu m. croitor 42 Lei; V. Fulea m. măsar 25 Lei și N. N. 15 Lei.

— La fondul Nicolae Cristea pentru monumentele războaielor binemeritate ai clasei meseriașilor români au dăruit: Dr. G. Măcelariu adv., 300 Lei și Dr. Horia Petra-Petrescu, secr. „Astrei” 250 Lei. Exprimă mulțumită și pe această oale: Comitetul.

Poșta redacției

Pr. T. B. în R. Este mai potrivit ca epistola, de caracter intim prietenesc, să fie trimisă de dreptul celui interesat.

CĂRȚI ȘI REVISTE

Revista Teologică. A apărut Nr. 1 pentru Ianuar 1937 cu următorul sumar: Diacon Grigorie T. Marcu: În pragul anului ortodox ca mijloc de păstorie a sufletelor; Preot Pavel Borzea: Gânduri asupra Sfințelor Taine ca mijloc de pastorație; Teodor Bodogea: Mănăstirea de cultură din sf. munte Athos ctitorie românească; Pr. Dr. Nicolae Popovici: Opinii asupra proiectului de modificare a legii și statutului pentru organizarea Bisericii ortodoxe române; Dr. Iosif Hradil: Indemnuri duhovnicești; Grigorie T. Marcu: Atitudini: Preoții noștri, așa cum sunt. Contra legiunii dela „Farul Nou”. Mișcarea literară, cronică și informații.

Nr. 373.

AVIZ

La școala normală de fete „A. Șaguna” din Sibiu, cu data de 1 Februarie a. c., este vacant postul de menajeră-bucătăreasă.

Cererile pentru ocuparea acestui post se vor înainta direcțiunii școlii însoțite de următoarele acte: 1. Certificat de naștere și botez, 2. Certificat de naționalitate, 3. Certificat de serviciu, până la 30 Ianuarie 1937.

Informații se pot lua dela cancelaria școlii.

Direcțiunea

Nr. 477/1936

[64] 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. II Balșa cu filia Galbina, protopopiatul Geoagiu, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Întregirea salarului dela stat.
2. Sesiune parohială: a. Grădina cca 2 jugăre. Folosirea cimiterului în proporție de 2/3 față de 1/3, care o folosește canturul și crâsnicul.
3. Sâmbure: Dela familiile mai în. stărite 11 cupe (cca 15 litre) grâu, iar dela cele mai puțin avute 11 cupe cu curuz (porumb) sfărâmat.
4. Locuință în natură (casă parohială absolut nouă).
5. Stola obișnuită în protopopiat.

Concurenții își vor înainta în termen cererile și concurs, însoțite de actele necesare, anexând și convenita autorizație a Preaven. Consiliu Arhiepiscopesc spre a putea concura.

Apoi cu aprobarea oficiului protopopesc se vor putea prezenta în parohie spre a face cunoștință cu poporul și în referințele locale.

Oficiul protopopesc ort. rom. al Geoagiului în înțelegere cu consiliul parohial.

Geoagiu, la 8 Decembrie 1936.

Inocențiu Tirața
adm. protodopesc.

AVIZ

Volumul al doilea din lucrarea: Hristos în școală, de părintele D. Călugăr, a ieșit de sub tipar și se poate comanda prin Librăria arhiepiscopescă, în vederea cateheților în învățământul primar.

Volumul al doilea cuprinde 498 pagini și costă Lei 220 exemplarului, la care se adăoge Lei 25 porto poștal.

Sibiu, 9 Septembrie 1936;
Consiliu arhiepiscopesc